

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ВЗАЄМОДІЇ МІНІСТЕРСТВА СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

**Кузніченко Оксана
Валеріївна,**

кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри трудового та господарського права навчально-наукового інституту підготовки фахівців кримінальної міліції Харківського національного університету внутрішніх справ

**Школьна Надія
Ігорівна,**

аспірант кафедри адміністративного права та адміністративної діяльності ОВС факультету підготовки фахівців міліції громадської безпеки Одеського державного університету внутрішніх справ

Розглянуто пріоритетні напрямки зовнішньої та внутрішньої взаємодії Міністерства соціальної політики України з іншими уповноваженими суб'єктами у сфері формування та реалізації соціальної політики держави. Основну увагу приділено розробленню пропозицій щодо вдосконалення механізму взаємодії Міністерства соціальної політики України з інститутами громадянського суспільства.

Ключові слова: взаємодія, державна політика, діяльність, координація, Міністерство соціальної політики України, співробітництво, удосконалення.

Невирішеність соціальних питань і зубожіння значної частини населення, великі суми заборгованості із заробітної плати, соціальних виплат і пенсій, вимушена зупинка значної частки виробництва й відповідно – приховане та зареєстроване безробіття, загострення демографічної ситуації, стагнація медицини, сфери послуг, освіти, науки та культури, високий рівень корупції та злочинності – усе це реалії нашого сьогодення, які однозначно доводять, що соціально-економічна ситуація в Україні є складною. Немає гарантій, що фаза відносної макроекономічної стабілізації обов'язково переросте в економічне зростання. Нестійкість стабілізаційних процесів, загострення у фінансовій сфері можуть призвести до нового спалаху економічної кризи.

На шляху інтеграції України до ЄС одним із пріоритетних завдань держави є забезпечення реалізації прав і свобод людини та громадянина, визначених Конституцією України, наближення стандартів життя до європейських. Узнявши на себе зобов'язання щодо перетворення на соціально орієнтовану державу, Україна спрямувала свої дії на підвищення рівня добробуту населення, приділяючи особливу увагу його вразливим групам.

Організаційно-правові засади діяльності органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування

та їх посадових осіб були предметом наукових розвідок Н. Армаш, О. Бригінця, С. Буткевича, М. Добкіна, Л. Крупної, Н. Лебідь, В. Мозоль, С. Осауленко, А. Подоляки, О. Стеця, С. Шестакова, Н. Янюк та ін. Однак у працях цих дослідників з'ясовано лише окремі адміністративно-правові засади взаємодії Міністерства соціальної політики України (далі – Мінсоцполітики України) з іншими уповноваженими суб'єктами або ж схарактеризовано їх принагідно в перебігу вивчення більш загальних чи суміжних суспільних відносин.

Отже, наочно актуалізується потреба комплексного, з використанням сучасних методів пізнання, урахуванням новітніх досягнень юридичної науки, дослідження адміністративно-правових засад взаємодії Мінсоцполітики України, а також визначення шляхів їх удосконалення.

Взаємодія є одним із найважливіших принципів науки управління, а також теорії адміністративного права. У роботах, присвячених теорії та практиці взаємодії у сфері діяльності центральних органів виконавчої влади, термін *взаємодія* зазвичай розглядається як узгодження зусиль відповідних суб'єктів за метою, місцем, часом, напрямком дій та ін. Утім таке тлумачення не охоплює всієї сукупності відносин взаємодії, які виникають між різними елементами системи управління під час виконання завдань, визначених їх компетенцією.

У науковій літературі з управління, зокрема щодо органів публічної адміністрації, комплексно проблему координації та взаємодії (співпраці,

співробітництва) ще недостатньо розроблено. На думку одних авторів, *взаємодія* та *координація* – це синоніми, що означають погодженість; на думку інших, «взаємодія» – це більш широке поняття, ніж «координація»; треті вважають, що навпаки – більш широким поняттям є «координація»; четверті розглядають координацію як організацію взаємодії [1, с. 226].

У тлумачному словнику В. Даля цих слів узагалі немає. Сучасні ж словники не дають вичерпного розуміння зазначених вище термінів, оскільки пояснюють ці поняття через однакове третє – «погодженість». Автори, які вважають, що «взаємодія» є більш загальним поняттям, ніж «координація», базують свій погляд на філософському визначенні, яке означає взаємний зв'язок і взаємну зумовленість предметів, явищ [2, с. 144–145]. Відтак, аналізуючи сутність і вироблення оптимального поняття взаємодії в діяльності органів публічної адміністрації, слід йти від загального до часткового, тобто із філософського поняття взаємодії до його інтерпретації у сфері діяльності цих центральних і місцевих органів виконавчої влади [3, с. 195].

Сучасне Мінсоцполітики України відповідно до покладених на нього завдань здійснює в межах своїх повноважень *координацію* діяльності органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування щодо застосування державних соціальних стандартів і нормативів та нормативів фінансового забезпечення надання державних соціальних гарантій; здійснює *координаційно-аналітичну*

роботу щодо подолання бідності та моніторинг показників бідності; *координує* роботу з питань професійного навчання кадрів на виробництві; здійснює *державне регулювання* та *нагляд* за дотриманням законодавства щодо призначення (перерахунку) і виплати пенсій у солідарній системі та щодо *взаємодії* Пенсійного фонду України з фондами загальнообов'язкового державного соціального страхування; *координує* діяльність центральних органів виконавчої влади щодо формування та забезпечення реалізації державної політики у сфері розвитку соціального діалогу, з питань колективно-договірного регулювання трудових і соціально-економічних відносин, *взаємодії* з Національною тристоронньою соціально-економічною радою; визначає потребу регіонів у створенні установ соціального обслуговування населення, соціальної, трудової та професійної реабілітації інвалідів, організацій, що надають соціальні послуги соціально вразливим верствам населення, та *координує* роботу з їх створення; здійснює нормативно-правове регулювання, методичне забезпечення та *координування* діяльності центральних і місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування щодо опіки і піклування над повнолітніми недієдатними особами та особами, дієдатність яких обмежена, їх соціального захисту; організовує та *координує* роботу, пов'язану з визначенням статусу осіб, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи; здійснює *координування* роботи з соціального захисту бездомних

осіб, загальне *координування* соціального патронажу осіб, які відбували покарання у вигляді обмеження волі або позбавлення волі на певний строк; *координує* роботу з підготовки і здійснення органами виконавчої влади заходів щодо забезпечення захисту прав депортованих за національною ознакою осіб, які повернулися в Україну тощо [4].

Також Мінсоцполітики України під час виконання покладених на нього завдань взаємодіє з іншими органами державної влади, допоміжними органами і службами, утвореними Президентом України, з органами місцевого самоврядування, об'єднаннями громадян, відповідними органами іноземних держав і міжнародних організацій, а також підприємствами, установами, організаціями.

Порядок взаємодії Міністерства з центральними органами виконавчої влади, діяльність яких спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через Міністра соціальної політики України, визначається окремим нормативно-правовим актом [5]. В останньому визначено організаційні та процедурні питання взаємодії з Пенсійним фондом України (відповідальний – Департамент пенсійного забезпечення), Державною інспекцією України з питань праці (відповідальні – Департамент заробітної плати та умов праці, Департамент соціального страхування та партнерства), Державною службою з питань інвалідів і ветеранів України (відповідальні – Департамент соціального захисту інвалідів, Департамент соціальних послуг). Отже, цей Порядок

спрямовано на забезпечення узгодженості, плановірності та цілісності формування державної політики у відповідних сферах, а також ефективності її реалізації.

Ще одним важливим напрямком діяльності Мінсоцполітики України є взаємодія з інститутами громадянського суспільства. Загальновідомо, що сприяння розвитку громадянського суспільства є однією з найважливіших умов становлення України як демократичної, правової та соціальної держави. Це насамперед передбачає налагодження ефективної взаємодії органів виконавчої влади з інститутами громадянського суспільства, що повинна базуватися на партнерстві, взаємозаінтересованості в досягненні цілей, пов'язаних із процесом демократизації усіх сфер державного управління і суспільного життя, соціально-економічним і духовним прогресом, усебічним забезпеченням захисту прав і свобод людини та громадянина [6].

Разом із цим в умовах демократизації українського суспільства й органів публічної адміністрації, підвищення ролі громадськості в побудові соціальної правової держави важливу роль відіграє громадський контроль за діяльністю органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування та їх посадових осіб. Сьогодні громадський контроль за діяльністю органів виконавчої влади здійснюється в різних формах із використанням передбачених законодавством правових засобів, зокрема таких, як діяльність громадських рад при органах державної влади; функціонування громадських інспекцій; громадські слухання

та обговорення; громадські експертизи; звернення громадян; повноваження представників громадських організацій, громадських інспекцій складати протоколи про адміністративні правопорушення та передавати їх уповноваженим органам державної влади; функціонування інституту присяжних; звітування представників органів державної влади перед громадськістю та ін. [7, с. 1, 9].

На слушну думку С. Денисюка, забезпечення прав і свобод людини та громадянина, відкритість органів державної влади для громадського контролю є необхідними передумовами побудови в Україні громадянського суспільства, підвищення ролі засобів масової інформації, політичних партій і громадських організацій [8, с. 1]. Однак проблема полягає в тому, що в умовах побудови громадянського суспільства в Україні виникає необхідність дієвого механізму здійснення громадського контролю за діяльністю правоохоронних та інших державних органів, особливо враховуючи можливість учинення зловживань з боку посадових осіб останніх щодо порушення прав і свобод громадян, законних інтересів юридичних осіб тощо.

Проблема забезпечення реальної участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики як самостійного, соціально-правового явища вимагає дослідження її правової природи, визначення основних форм і з'ясування особливостей, зважаючи на специфіку предмета такої діяльності. Актуальність і значущість цієї проблематики полягають у тому, що системно проблеми сутності

та напрямків участі громадськості у формуванні та реалізації соціальної політики держави у вітчизняній науці не досліджувалися, хоча в цьому є гостра потреба як з теоретичних позицій, так і з позицій формування ефективних заходів удосконалення правового регулювання відносин, пов'язаних з реалізацією юридичних гарантій законності в діяльності органів державної влади [9, с. 7].

Для реалізації конституційного права громадян на звернення наказом Мінсоцполітики України від 15 березня 2012 року № 139 докладно визначено порядок діловодства за зверненнями громадян у Міністерстві. Таке діловодство ведеться окремо від інших видів діловодства і покладається на відділи звернень громадян і прийому громадян Департаменту звернень громадян та контролю виконання. Організація діловодства за зверненнями громадян в окремих структурних підрозділах центрального апарату Міністерства покладається на спеціально призначених для цього осіб [10].

Зазначимо, що специфікою державного управління у сфері соціального захисту є більш тісне і часте спілкування посадових осіб відповідних органів виконавчої влади з громадянами. Саме тому особлива увага з боку керівництва Мінсоцполітики України приділяється такій формі прийняття звернень громадян, як особистий прийом. Так, наказом Мінсоцполітики України від 7 листопада 2011 року № 426 затверджено порядок, що визначає основні вимоги до організації та проведення особистого прийому громадян у Міністерстві.

Такий прийом проводиться першим заступником Міністра, заступником Міністра – керівником апарату, заступником Міністра у громадській приймальні Міністерства у визначені графіком особистого прийому громадян керівниками Мінсоцполітики України дні та час [11].

Крім цього при Мінсоцполітики України функціонує Громадська рада – постійно діючий колегіальний виборний консультативно-дорадчий орган, утворений для забезпечення участі громадян в управлінні державними справами, урахування громадської думки під час формування та реалізації державної політики у сферах зайнятості населення та трудової міграції, трудових відносин, соціального захисту населення, надання соціальних послуг, з питань сім'ї та дітей, захисту депортованих за національною ознакою осіб, забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, попередження насильства в сім'ї, а також здійснення громадського контролю за діяльністю Мінсоцполітики України та налагодження ефективної взаємодії з громадськістю.

На сьогодні основними завданнями Громадської ради є створення умов для реалізації громадянами конституційного права на участь в управлінні державними справами; здійснення громадського контролю за діяльністю Мінсоцполітики України; сприяння врахуванню Мінсоцполітики України громадської думки під час формування та реалізації державно-соціальної політики; підготовка пропозицій до проектів нормативно-правових актів з питань забезпечення прав, свобод

і законних інтересів громадян, розробником яких є Мінсоцполітики України [12].

Щодо напрямків взаємодії цього інституту громадянського суспільства Громадська рада має право взаємодіяти з органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, інститутами громадянського суспільства, іншими громадськими радами при органах виконавчої влади та місцевого самоврядування. Механізм її взаємодії визначається Регламентом, який має містити порядок взаємодії Громадської ради з Мінсоцполітики України, його структурними підрозділами, іншими органами публічної влади, установами та організаціями; порядок взаємодії Громадської ради з громадянами, інститутами громадянського суспільства, іншими суб'єктами [12]. Крім цього, за рішенням Громадської ради її робочим органам (тимчасовим робочим та експертним групам) може бути делеговано право на взаємодію з іншими спеціалізованими консультативно-дорадчими органами, що утворені як при Мінсоцполітики України або його структурних підрозділах, так і при інших органах влади.

Конкретизуючи викладене вище зазначимо, що вдосконалення механізму взаємодії Громадської ради передбачено й основними напрямками її діяльності на 2013 р. (пункти 1.1, 2.2, 8.1, 8.8 і 8.10), зокрема щодо ініціювання, розробки та впровадження просвітницьких заходів і заходів з інформування населення щодо фінансової грамотності під час взаємодії з фінансовими установами [13]. Однак слід урахувати, що взаємодія

Мінсоцполітики України з інститутами громадянського суспільства, безперечно, повинна мати свої межі допуску громадян до участі в державному управлінні. З одного боку, не є правильним мінімізувати їх участь, оскільки в такому разі втрачається сенс у реалізації таких форм. З іншого боку, підвищена активізація участі громадян у державному управлінні нівелює власне суть державного управління, оскільки громадськість може брати участь в управлінні державою, а не диктувати ті чи інші рішення органам виконавчої влади. Отже, знайти «золоту середину» оптимальної участі громадян у діяльності органів виконавчої влади – завдання складне, але виконуване; виконавча влада повинна спиратися на думку громадян, ухвалюючи свої рішення, у протилежному випадку вона постійно буде стикатися не лише з апатією виконавців її рішень, але і з високим ступенем оскарження цих рішень в адміністративному або судовому порядку [14, с. 104–105].

Вважаємо, що в Положенні про Мінсоцполітики України закріплено лише загальні засади взаємодії цього центрального органу виконавчої влади з іншими уповноваженими суб'єктами. Утім механізм такої взаємодії детально не розроблено. Безперечно, подальше дослідження питань взаємодії Мінсоцполітики України з іншими державними органами, а також органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами, організаціями, громадянами та інститутами громадянського суспільства є невід'ємним елементом адміністративно-правового статусу

Міністерства. При цьому підкреслимо, що певні форми такої взаємодії слід розглядати з урахуванням специфіки державного управління, сутність якого полягає передусім у владному впливі органу державної влади на відповідні об'єкти управління.

Що стосується напрямків зовнішньої взаємодії Мінсоцполітики України, то в міжнародних нормативних актах зазвичай використовується термін *співробітництво*. Так, у спільному протоколі намірів про співробітництво між Міністерством праці та соціальної політики України та Федеральним міністерством праці, соціального забезпечення та захисту прав споживачів Республіки Австрія у сфері праці та соціальної політики від 16.09.2010 р. підкреслюється важливість якості та значення двостороннього співробітництва, прагнення посилити двосторонні відносини, а також готовність поглиблювати співробітництво у сфері соціальної політики з метою подальшого розвитку соціальної системи та посилення соціальної єдності [15].

Наголосимо, що основною формою співробітництва між зазначеними вище сторонами є обмін досвідом, який відбувається у формі проєктів, семінарів, робочих семінарів, навчальних поїздок, конференцій тощо, відповідно до своєчасно погоджених тем і основних питань, а також через обмін інформацією та документацією у письмовій формі. При цьому такий обмін досвідом здійснюється в контексті збереження соціальної стабільності та подолання спільних соціально-політичних проблем на європейському континенті та

досягнення цілей – упровадження та забезпечення соціальних мінімальних стандартів, розбудови і зміцнення інституцій та організацій у соціальному секторі, сприяння розвитку громадських організацій у соціальній сфері.

Таким чином, співробітництво між сторонами – учасниками угоди – має охоплювати основні теми їх відповідних завдань і компетенцій, зокрема такі сфери, як: а) трудове право та соціальне партнерство (трудове законодавство; соціальне партнерство); б) ринок праці та політика зайнятості (діяльність служби зайнятості; активна політика ринку праці (прогнози, програми, інструменти та заходи); пасивна політика ринку праці (грошові та трансферні платежі; трудова міграція); в) система соціального страхування та мінімальні соціальні стандарти (структура, фінансування та соціальні виплати; основні напрямки реформування; стабільне фінансування пенсійного страхування; мінімальні соціальні стандарти – норми, принципи, процедури); г) довгостроковий догляд і соціальні служби (грошові та матеріальні послуги; законодавчі та нормативні акти, стандарти та забезпечення якості довгострокового догляду, денного догляду та соціальних послуг; моніторинг, контроль якості, оцінка); д) питання щодо осіб з інвалідністю (виконання міжнародних та європейських зобов'язань; політика антидискримінації та рівних прав; інструменти та заходи професійної реабілітації та участі у трудовому житті; інтеграційні підприємства для осіб з інвалідністю; співпраця між організаціями та

установами у сфері реабілітації осіб з інвалідністю) [15].

Аналогічні за змістом положення містять й інші угоди (протоколи, меморандуми) про співробітництво у сфері соціального забезпечення. Утім в Угоді між Міністерством праці та соціальної політики України та Федеральною державною службою соціального забезпечення Королівства Бельгія про співробітництво у сфері соціального забезпечення від 16 жовтня 2009 року формами співпраці між сторонами визначено обмін інформацією та текстами нормативно-правових актів, що стосуються питань соціального забезпечення; консультації між експертами сторін; обмін запрошеннями щодо участі в національних і міжнародних заходах з питань, що входять до компетенції обох сторін і відбуваються на території обох держав; обмін у межах навчальних візитів фахівців та експертів сторін з метою вивчення досвіду роботи; обговорення проблем у сфері соціального забезпечення, визначення шляхів щодо їх вирішення тощо [16].

Україна орієнтується на чинну у провідних європейських країнах модель соціально-економічних відносин і забезпечення належного добробуту своїх громадян. Поглиблення європейської інтеграції та розширення ЄС, його безпосереднє наближення до кордонів України створює додаткові передумови для активізації її участі в інтеграційних процесах, адаптації законодавства України до законодавства ЄС. Успіх реформ, поглиблення політичного діалогу і розширення практичного співробітництва у правовій

сфері, зовнішній політиці та безпеці покликані гарантувати прискорення інтеграційних процесів. При цьому критеріями досягнення цієї стратегічної мети будуть: налагодження співробітництва з Європейською асоціацією вільної торгівлі, започаткування переговорів з питань створення зони вільної торгівлі між Україною та ЄС; визнання Європейською Комісією за Україною юридичного статусу країни з ринковою економікою.

Отже, успішна реалізація адміністративно-правового статусу Мінсоцполітики України неможлива без взаємодії (співпраці, співробітництва) з іншими центральними та місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, громадськістю, міжнародними організаціями та компетентними органами іноземних держав. Завдяки цьому взаємодія відкриває додаткові можливості для ефективнішого застосування властивих їм форм і методів діяльності. Установлюючи компетенцію Мінсоцполітики України, чинне законодавство регулює відносини трьох видів: по-перше – між Міністерством і підконтрольними об'єктами; по-друге – між державою та Міністерством; по-третє – між Міністерством та іншими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування та громадськістю. Утім відносини другого і третього різновидів існують заради відносин першого виду. Крім цього ефективність реалізації адміністративно-правового статусу Мінсоцполітики України безпосередньо пов'язана з удосконаленням координації та спрямуванням діяльності Державної служби з питань інвалідів

і ветеранів України, Державної служби зайнятості України, Державної інспекції України з питань праці та Пенсійного фонду України, налагодженням внутрішніх і зовнішніх зв'язків, утворенням сучасної законодавчої бази, що відповідатимуть міжнародним стандартам і пріоритетам розбудови соціальної держави.

Список використаних джерел:

1. Школьна Н. І. Особливості взаємодії Мінсоцполітики України з іншими державними органами / Н. І. Школьна // матеріали V Міжнар. наук.-практ. конф. [«Роль та місце ОВС у розбудові демократичної правової держави»] (м. Одеса, 26 квіт. 2013 р.). – Одеса : ОДУВС, 2013. – С. 226–227.
2. Гаврилюк Т. До питання розмежування понять «взаємодія», «співробітництво» та «партнерство» у сфері відносин міліції з населенням / Тетяна Гаврилюк // Вісн. Акад. управління МВС. – 2009. – № 2. – С. 143–151.
3. Шаповалова І. О. Взаємодія суб'єктів службово-бойової діяльності в умовах надзвичайних ситуацій техногенного і природного характеру / І. О. Шаповалова // Кримськ. юрид. вісн. – 2009. – Вип. 3 (7). – С. 194–200.
4. Про Положення про Міністерство соціальної політики України : Указ Президента України від 6 квітня 2011 р. № 389/2011 // Офіційний вісн. України. – 2011. – № 29. – Ст. 1227.
5. Про затвердження Порядку взаємодії Міністерства соціальної політики України з центральними органами виконавчої влади, діяльність яких спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через Віце-прем'єр-міністра України – Міністра соціальної політики України : Наказ Міністерства соціальної політики України від 24 вересня 2012 р. № 596 // Офіційний вісн. України. – 2012. – № 80. – Ст. 3237.
6. Про схвалення Концепції сприяння органами виконавчої влади розвитку громадянського суспільства : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 21 листопада 2007 р. № 1035-р // Офіційний вісник України. – 2007. – № 89. – Ст. 3284.
7. Кушнір С. М. Правові засоби громадського контролю в механізмі правового регулювання : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.01 «Теорія та історія держави і права, історія політичних і правових вчень» / С. М. Кушнір. – Запоріжжя, 2011. – 16 с.
8. Денисюк С. Ф. Громадський контроль за правоохоронною діяльністю в Україні: адміністративно-правові засади : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня докт. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес, фінансове право, інформаційне право» / С. Ф. Денисюк. – Дніпропетровськ, 2010. – 36 с.
9. Буткевич С. А. Участь громадськості в запобіганні легалізації злочинних доходів (теоретико-правові аспекти) / С. А. Буткевич // Південноукраїнський правничий часопис. – 2011. – № 4. – С. 6-9.
10. Про затвердження Інструкції з діловодства за зверненнями громадян у Міністерстві соціальної політики України : Наказ Міністерства соціальної політики України від 15 березня 2012 р. № 139 // Офіційний вісник України. – 2012. – № 25. – Ст. 959.
11. Про затвердження Порядку організації та проведення особистого прийому громадян у Міністерстві соціальної політики України : Наказ Міністерства соціальної політики України від 7 листопада 2011 р. № 426 // Офіційний вісн. України. – 2011. – № 92. – Ст. 3358.
12. Положення про Громадську раду при Міністерстві соціальної політики України : Схвалено на засіданні Громадської ради при Міністерстві соціальної політики України від 24 грудня 2012 р. № 3. – К. : Мінсоцполітики України, 2012. – 16 с.

13. Основні напрями діяльності Громадської ради при Мінсоцполітики на 2013 рік. – К. : Мінсоцполітики України, 2012. – 18 с.

14. Ступак Е. В. Административно-правовой статус Федеральной службы по труду и занятости : дисс. ... канд. юрид. наук : 12.00.14 / Ступак Елена Викторовна. – Ростов-на-Дону, 2011. – 199 с.

15. Спільний протокол намірів про співробітництво між Міністерством праці та соціальної політики України та Федеральним міністерством праці,

соціального забезпечення та захисту прав споживачів Республіки Австрія у сфері праці та соціальної політики від 16 вересня 2010 р. // Офіційний вісник України. – 2010. – № 76. – Ст. 2714.

16. Угода між Міністерством праці та соціальної політики України та Федеральною державною службою соціального забезпечення Королівства Бельгія про співробітництво у сфері соціального забезпечення від 16 жовтня 2009 р. // Офіційний вісник України. – 2010. – № 21. – Ст. 899.

Кузниченко О. В., Школьная Н. И. Административно-правовые основы взаимодействия Министерства социальной политики Украины.

Рассмотрены приоритетные направления внешнего и внутреннего взаимодействия Министерства социальной политики Украины с другими уполномоченными субъектами в сфере формирования и реализации социальной политики государства. Основное внимание уделено разработке предложений по усовершенствованию взаимодействия Министерства социальной политики Украины с институтами гражданского общества.

Ключевые слова: взаимодействие, государственная политика, деятельность, координация, Министерство социальной политики Украины, сотрудничество, усовершенствование.

Kuznichenko O. V., Shkol'na N. I. Administrative Legal Basics of Cooperation of the Ministry of Social Policy of Ukraine.

The article presents some priority directions of external and internal cooperation of the Ministry of Social Policy of Ukraine with other authorized subjects in the field of forming and implementation of social policy of the state. The main attention is paid to the development of the suggestions on the improvement of the cooperation of the Ministry of Social Policy of Ukraine with the institutes of civil society.

Keywords: cooperation, state policy, activity, co-ordination, the Ministry of Social Policy of Ukraine, collaboration, improvement.

Стаття надійшла до редакції 04.05.2013